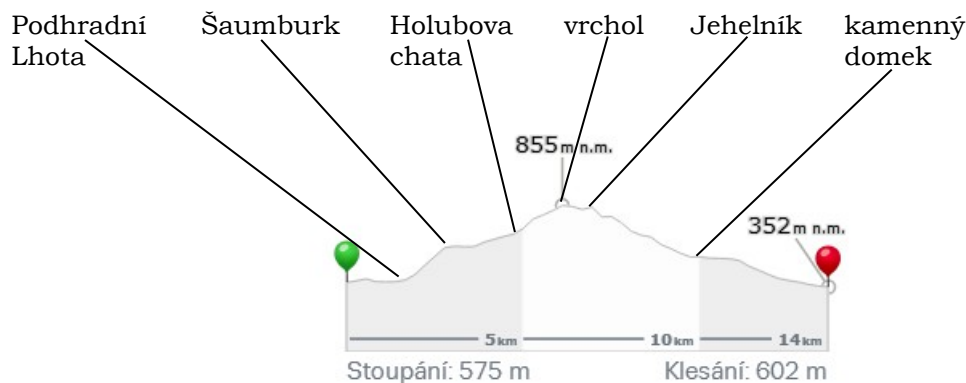

KELČSKÝ JAVORNÍK (zelená)

Rajnochovice, ŽST	380m	0 km
Podhradní Lhota	382m	1,5 km
Zubříč, zříc., rozc.	504m	2,5 km
Šaumberk, zříc., rozc.	??m	3,0 km
Pod Černou bařinou, rozc.	597m	4,0 km
Kelčský Javorník	866m	6,5 km
Jehelník, pam.	852m	7,5 km
Jehelník, rozc.	840m	7,5 km
U kamenného domku	532m	10,0 km / 10,5 km
Loukov, ŽST	??m	13,0 km / 13,5 km

START

Podhradní Lhota

BUS zastávka Rajnochovice, žel. st.

ŽST zastávka Rajnochovice

CÍL

Loukov

BUS zastávka Loukov, kovárna

ŽST zastávka Loukov

TURISTICKÉ INFORMACE

Zeleně značená trasa se počíná u železniční zastávky Rajnochovice a Kelčský Javorník před sebou uvidíte už od prvního kroku. Hora dominuje kraji a jistě není náhoda, že se v jejím stínu usazovali lidé již v mladší době kamenné (6000-4000 let př.n.l.), což dosvědčuje kamenný mlat nalezený pod hradem Šaumberk. Na Kelčském Javorníku a jeho blízkém okolí se dále našla pravěká pazourková škrabadla, kamenná sekyra z hadce či poškozený obuch. Cenná je též bronzová sekyra z konce doby bronzové (2100-800 let př.n.l.), objevená přímo v Podhradní Lhotě u domu č.p. 68. První zaznamenaná osada u říčky Juhyně se přitom datuje až do doby železné (800 let př.n.l.), kdy na území dorazili Slované.

Rozcestník **Rajnochovice, ŽST (380m)** visí na stromě při autobusové točně poblíž nádraží. Perličkou je zde zmenšený **model hradu Šaumberk**, jenž ukazuje jeho možnou podobu v době největšího rozkvětu (13.stol), kdy býval reprezentativním sídlem olomouckého biskupa Bruna ze Schauenburku. K samotnému hradu, či spíše k jeho pozůstatkům, vede i tato trasa.

První úsek dlouhý 1,5km vás povede po silnici do mírného návrší kopce Vrch (409m), jenž je porostlý travou. Díky tomu se průběžně otevírají výhledy zejména na jihovýchod k Hradišti (605m), jehož menší předvrchol je podivně vyrubaný a jen na vrchlíku mu zbyla čupřina smrků. Vedle něj blíže k Lhotě stojí Kunovická hůrka (587m) a vpravo od ní Kelčský Javorník (865m). Dobře je vidět také nazpět Kunovice, posazenou v Kelčské pahorkatině, mírně vlněném terénu, jenž tvoří spolu s Oderskými vrchy mantinely Moravské brány. Kelčský Javorník se skládá z hlavního vrcholu (865m) s rozhlednou a vysílačem, hřebenového výstupku Černá bařina (653m) a zdánlivě odděleného předsutého vrcholu Hrad, na němž se nachází obě hradní zříceniny. Šaumberk stával v nejvyšším bodě Hradu (608m) a Nový Šaumberk řečený Zubříč na jeho výběžku (522m), který snadno poznáte podle vymýceného kolečka, jež téměř přesně kopíruje půdorys hradu.

Silnice zvolna klesá do obce a míjí **kříž** z roku 1861, situovaný na břehu potoka. V okamžiku překročení mostu přes Juhyni vstupujete nejen do obce, ale také do Přírodního parku Hostýnské vrchy. **Juhyně** bývala dříve využívána k plavení dřeva z hor. V minulosti na ní stálo několik mlýnů, z nichž je dodnes v provozu mlýn v Kelči. Na území Rajnochovic se síla řeky využívala k pohonu železných hamrů a ve spodní části mezi Kelčem a Všehovicemi se uvažuje, že tok kopírovala trasa tzv. Jantarové stezky.

Vesnička **Podhradní Lhota** se prostírá na úpatí Kelčského Javorníku a její rozvoj byl v počátcích spjat s hradem Šaumberkem. Těžko však určit, zdali kořeny jejího prapůvodu spojit se zaniklou obcí Polomí-Polomsko (vznik cca 1245-1281) v katastru Rajnochovic, nebo se vsí Zubřice-Zubersko, kterou zmiňuje listina z roku 1272, v níž si Jindřich z Přílepu a olomoucký biskup Bruno ze Schauenburku vyměňují obec Žopy na předměstí Holešova a obec Zubřici na katastru dnešní Podhradní Lhoty. Hned nato biskup každopádně začíná budovat nad Zuberskem svůj impozantní hrad a u příjezdové cesty k němu vzniká nová podhradní vesnička, jež sluje Podhradí (1363-1412), později Švamberg (1429) či Lhota pod hradem Šaumberkem (1434). Její obyvatelé se živili prací v lese a zemědělstvím. Zatímco hrad po Brunově smrti pustne, v obci se od půlky 16.stol. zhruba do půlky 17.stol. rozmáhá mlynářství. Hospodářský rozvoj však zastavila v roce 1620 polská vojska, která Podhradní Lhotu vydrancovala a vypálila. Region drancovala později i vojska uherských kuruců (1708) a Prusáků (1742), což přimělo obyvatele jít osídlovat tok Juhyně hlouběji do lesů, kde v roce 1721 vzniká obec Zálhotí (dnešní Rajnochovice). V období míru se obec opět rozvíjela, a to až do 2.sv. války, kdy zde působila partyzánská brigáda Jana Žižky. Podhradní Lhota byla osvobozena 7.5. 1945.

V obci sice mnoho památek nenajdete, ale zato jsou všechny situovány v centru při hlavním silničním tahu. Jakmile vstoupíte do obce, asfaltka vás povede rovinkou do levotočivé zatáčky, v jejímž vnějším ohybu stojí nenápadná **socha Panny Marie Svatohostýnské** z roku 1940, darovaná místní rodinou Dubjakových. Nato vstoupíte na náves, odkud jsou krásně nad sebou vidět oba hradní vrcholy. Z oken se na ně mohou dívat děti z mateřské školy, před jejíž budou z roku 1900 se nachází v maličkém parčíku **památník obětem 1. a 2.sv. války**. V budově školy byste našli také stálou expozici sochařského a restaurátorského díla rodáka Oldřicha Drahotušského (1929-1994), z jehož dílny pochází i **socha Dívka se džbánem**, umístěná u kapličky naproti autobusové zastávce. **Kaple Sedmibolestné Panny Marie** pochází z 19.stol. Kromě těchto pamětihodností se na katastru obce v lokalitě Šraňky nachází ještě soška sv. Anny (1818), u silnice do Rajnochovic boží muka a na návsi přestavěná budova fojtství, dnešní hostinec U Novosadů.

Na BUS zastávce visí ukazatel **Podhradní Lhota (382m)**, jehož zelený hrot vás posílá o 1km dál k rozcestí pod hradem Zubřič. Dáte se k Obecnímu úřadu a hned stoupáte ulicí vzhůru, kde ve vidlici cest zabočíte doprava. Nahoře rostou dvě mohutné lípy označené jako chráněné. Po vrstevnici zleva obejdete dům a za ním kolem stodoly zabočíte doprava nahoru, jakoby přímo proti kopci. Úzká silnička se klikatí docela ostře vzhůru, opouští asfalt a pokračuje do lesa jako obyčejná svážnice, z níž se u osamocené chaty stává úzká pěšinka. Ta vystoupává až na vyježděnou vrstevnicovou cestu, kde jsou v břehu lesa připíchnuté cedule **Zubřič, zříc., rozc. (504m)** s odbočkou 200m vlevo k hradu. Chcete-li k hradu, ignorujte veškeré piktogramy i vyšlapanou pěšinu, neboť obojí je zavádějící. Místo bloudění lesem raději vyrazte kolem chat po vyježděné cestě zvané „dráha“, která dříve sloužila jako úvratová **lesní železnice**. V letech 1904-1906 zde byla vybudována úzkokolejná lesní dráha v délce 8,3km, která vedla po úbočích svahu od parní pily v Rajnochovicích až do revíru nad Podhradní Lhotu. Železnice byla vybudována za účelem svozu dříví k pile. Lokomotiva vyvážela ráno prázdné vagóny do odlehlých lesů, dolů pak jely naložené vagóny samospádem. Vozy na kulatinu měly nosnost 6 tun. Lesní dráha měla také 2 osobní vozy, které sloužily k nedělním výletům panstva a jejich hostů. Provoz na železnici probíhal bez problémů až do roku 1918. Arcibiskupská vrchnost dokonce plánovala vybudování dalšího úseku železnice do oblasti Tesáku a spojení mezi pilou a nádražím Rajnochovice. V období 1.sv. války však nebyla zajištěna dostatečná údržba a začaly se projevovat poruchy (docházelo i k vykolejení lokomotivy). Lokomotivní provoz byl proto zastaven a prázdné podvozky začaly tahat koně. V roce 1921 byla doprava po železnici zastavena a roku 1925 pak byla nařízena definitivní likvidace. veškerý materiál byl prodán arcibiskupskému lesnímu úřadu na Ostravici pro lesní železnici v Bílé. V současné době se objevily snahy o obnovu dráhy prostřednictvím občanského sdružení Společnost pro obnovu Rajnochovické lesní železnice. Základním cílem Společnosti je obnova lesní úzkorozchodné železnice v Rajnochovicích a dále vybudování muzea lesních drah s info centrem či provozování předváděcích jízd.

Když po „dráze“ dorazíte pod malý kopeček porostlý křovisky, orientovaný pár metrů vlevo od cesty, jste na místě. Jistě vás zaujme tvar vršku, který po středověkých terénních úpravách vystoupává strmě vzhůru, obehnán výrazným dolíkem obranného příkopu. Z celého objektu však zbylo jen pár buřinou zarostlých splených kamenů, jež se ztrácí v neudržovaném rumišti rozpadlého hradu. Že je však i o tento stav Nového Šaumberku zájem, dosvědčují poctivě vyšlapané vyhlídkové chodníčky, směřující jak v kruhu po vyvýšeném valu, tak ostře vzhůru přímo proti bývalé (asi) střílně. Nákresy odborníků představují **hrad Nový Šaumberk** řečený též Zubřič nebo Bašta jako vojenský objekt, stojící na holém strmém kopci, kde limitovanému prostoru vévodí pár strážních věží a dva okruhy valu. Obytné budovy byly pravděpodobně situovány vně hradeb, v plochem sedle u příjezdové cesty, po níž jste sem přišli i vy. Chcete-li si to v myšlenkách představit, nejdříve si představte středověké lidi, kteří byli v průměru o několik centimetrů menší než dnešní obyvatelstvo a navíc měli vlivem chladnějšího klimatu nejspíš i robustnější postavu (malý vzrůst středověké populace souvisel s nekvalitní stravou chudou na bílkoviny). Tito malí lidé, vojáci, si v sedle u rybníčku postavili pár nízkých dřevěných domků, v nichž přebývali, pokud nebyli zrovna ve službě. Zpustlý rybník zvaný Kolečko se nachází vpravo od vyšlapané stezky a zaniká spolu s hradem. Zatímco se sem ještě před 15 lety chodily koupat místní děti, dnes zanesenou vodní plochu poznáte akorát po vodomilné vegetaci. Nad rybníkem začíná první terénní val a je tu místo, kde vnější a vnitřní val měly k sobě nejbliž. Přístupová cesta zabočovala v tomto místě doleva, kde širší pozvolný terén umožňoval postavit zeď a vstupní bránu s první baštou, načež jste se z

prvního nádvoří dostali druhou branou na druhé nádvoří a tady vojáci z druhé bašty vyhlíželi dolů na úboční cestu. Dnes se odtud naskýtá výhled k vrcholu Kelčského Javorníku. Hloubku vnitřního obranného příkopu překonával dřevěný most, který již dnes pochopitelně není k dispozici a do ostrého svahu se tak musíte vyškrábat vlastní silou. Nahoře byl pak vstup do samotného jádra hradu, jehož obvod byl obehnan vysokou zdí, uprostřed byl asi malý dvorek a v tělese hradeb další věže. Z dnešního pohledu působí prostranství hradu velikostně asi jako panelákový byt, uprostřed něhož visí na stromě cedulka **Zubříč, zříc. (522m)**. O archeologický průzkum obou hradů se v letech 1977-1991 zasloužil PhDr. Jiří Kohoutek, CSc z Ústavu archeologické péče Brno. Ten změřil, že se Nový Šaumburk rozkládal na ploše ve tvaru nepravidelného oválu s délkou 50m a šířkou 30m, první val s příkopem dosahuje hloubky až 5m a šířky až 20m a val před ním má místy výšku přes 3m. V areálu hradního jádra se dochovaly nepatrné zbytky obvodové hradby z lomového kamene a stopy po průjezdní hranolové branské věži. Uměle vytvořená vodní nádrž měla prý původně rozměry 20x10m. V jejím okolí se skutečně našly důkazy o osídlení trvalejšího rázu. Vladycký hrádek Nový Šaumburk byl postaven patrně na přelomu 13. a 14.stol. nebo počátkem 14.stol. biskupským manem Mikulášem z Choryně řečeným též Mikuláš ze Šaumberka, biskupským číšníkem, později válečníkem a diplomatem, jenž v té době sídlil na „starém“ Šaumberku. Předpokládá se, že Nový Šaumburk měl buď vojensky chránit hlavní hrad, určený spíše k úředním aktivitám, nebo ho ve správě panství nahrazoval. Oba hrady každopádně sdílely svůj osud. Koncem 14.stol. zajížděl na Šaumburk olomoucký biskup Mikuláš z Riesenburka (1388-1397) uzavírat smlouvy či urovnávat spory. V důsledku pustošení během domácí války mezi moravskými markrabaty Joštem Moravským a Prokopem Lucemburským se však olomoucké biskupství dostalo do neutěšené finanční situace a nový biskup Jan XI. Mráz (1398-1403) tak musel s papežem Bonifácem IX. řešit jak exkomunikaci Prokopa, tak finanční půjčku na boj s Joštem, který však biskupa v roce 1400 vyhnal z Moravy do úkrytu na hradě Mírově, kde 22.7. 1403 zemřel. Novým majitelem hradů Šaumburk, Nový Šaumburk a města Kelč se tak stal biskupův věřitel Herš Smetana z Modřic, ale to jen do chvíle, než nový olomoucký biskup Ladislav z Kravař zvaný Lacek díky bohatství vlastní rodiny zastavené majetky církve vykoupil. Roku 1406 jde hrad nicméně opět do zástavy Jindřichovi z Bystřice za zapůjčenou sumu 200 hřiven grošů. Od roku 1416 měl hrad v zástavě konfliktní vladýka Zikmund z Bítova u Bílovce. Jeho syn Mikuláš zneužil sídlo k vlastním loupežným výpravám, a tak se moravský zemský hejtman Jan Tovačovský z Cimburka rozhodl Nový Šaumburk za 650 hřiven grošů v roce 1451 odkoupit a zbořit. Hrad byl pravděpodobně později obnoven, jeho zkázu nicméně dovršilo uherské vojsko během česko-uherských (husitských) válek v 60.-70.letech 15.stol. Archeologové potvrdili, že ve 2.pol. 15.stol. hrad Nový Šaumburk řečený Zubříč již nebyl funkční. Jelikož se navíc nacházel blízko vesnice, posloužil obyvatelům jako levný zdroj stavebního materiálu, a proto z něj taky moc nezbylo.

Po návratu k rozcestníku na hlavní trase se vydáte pěkně zoztra vzhůru, 0,5km po pěšině kopírující starou svážnici. V lese nad sebou za chvíli uvidíte strmé svahy mohutného vrcholu Hrad (608m), na němž stával hrad Šaumburk. Pěšina se rozšiřuje a obkružuje kopec po východním úbočí, kde se začíná rýsovat terénní pozůstatek po středověké příjezdové cestě do hradu. Na levé hraně stezky se v krátkém rozestupu objeví dvě vyvýšená místa. Vypadají jako hlína vytlačená těžkou lesní technikou, jenže ve skutečnosti se jedná o ostrůvky, na nichž stály předsunutě strážní věže. Podobně jako u Nového Šaumberku byl i zde veden po obvodu vysoký plot (nejspíš z dřevěných kůlů), tvořící oddělená nádvoří hlídaná vojáky. Dle dobových rekonstrukcí vedla příjezdovka u druhé věže již z vnější strany, zatímco turistická značka pokračuje hradním příkopem až ke třetímu ostrůvku, kde je těleso příkopu nejhlubší a nejzachovalejší. Tady se pak značka škrábe nahoru do míst, kde stála třetí věž a od ní se přes příkop klenul dřevěný most do hlavní vstupní brány hradu, což byla čtvrtá věžová stavba. Na relativně rovinnatém prostoru kolem třetí věže pak stávaly hospodářské budovy zatímco samotný areál paláce byl nekompromisně obehnan hradbami. Vizualizace hradu a jeho historie je součástí informačního panelu Hrady Hostýnských vrchů – Šaumburk.

Zakladatelem hradu byl biskup **Bruno ze Schauenburku**, narozený mezi lety 1200-1205 v Dolním Sasku jako třetí syn holštýnského hraběte Adolfa III. Pocházel ze starého šlechtického rodu a v dospělosti zastával řadu církevních úřadů. Díky svým schopnostem byl dne 20.9. 1245 jmenován olomouckým biskupem, vysvěcen byl však až o 2 roky později, neboť jej český král Václav I. zprvu neuznával. Vzápětí si však Bruno získal jeho přízeň, stal se královským rádcem a usmířil Václava s jeho synem Přemyslem Otakarem II., kterému se později stal doslova pravou rukou. Biskup byl schopným diplomatem i hospodářem. Do dějin Moravy se zapsal jako významný reformátor církevní správy, kolonizátor a stavitel hradů. Založil město Kroměříž, podílel se na založení Ostravy i Uherského Hradiště, podporoval osídlování Drahanské vrchoviny, Opavska či území mezi Odrou a Ostravicí. Po roce 1278 se stal oficiálním správcem Olomoucka a Přerovska. Bruno ze Schauenburgu zemřel začátkem února 1281 v Kroměříži, kde je pochován před hlavním oltářem kostela sv. Mořice, který sám založil.

Když v roce 1272 získal Bruno Zubřici, hned na výrazném kopci nad ní začal stavět raně gotický **hrad Šaumburk**, jenž měl sloužit k reprezentaci i jako správní centrum okolních držav. Jméno dostal podle rodového sídla zakladatele – hradu Schauenburg (nyní Schaumburg) stojícího nad řekou Vesperou u města Rinteln v Dolním Sasku. Archeologické průzkumy prokázaly, že Šaumburk patřil se svou rozlohou přes 6500 m² k největším lokalitám svého druhu v našich zemích. Hrad byl pravidelného půdorysu o rozměrech 120x55m. Vstup do něj zajišťovala brána a podél hradby stály palácové objekty svírající nádvoří, přičemž ty

největší se nacházely na nejchráněnějším místě přesně naproti bráně. V okolí hradu bylo upraveno několik plošin pro případná hospodářská stavení, k jejichž vybudování v plné míře pravděpodobně nedošlo. V roce 1275 byl Šaumberk již obyvatelný, i když ne ještě zcela dokončený. Jako purkrabí (kastelán) se zde uvádí Mikuláš z Choryně. Po smrti biskupa Bruna došlo v letech 1281-1282 k dobytí a vyplenění hradu jeho odpůrci. Hrad byl však opraven a biskupský man Mikuláš z Choryně řečený Mikuláš ze Šaumberka se zasadil na přelomu 13.-14.stol. o zbudování předsunutého strážního hrádku Nový Šaumberk. Hrad Šaumberk ležel uprostřed kelčského lenního obvodu a v průběhu 14.stol. se stal jeho správním střediskem. Jak už bylo řečeno, v důsledku domácí války hrad postupně od roku 1400 přecházel z rukou olomouckých biskupů do majetku věřitelů, mimo jiné do rukou Zikmunda z Bítova, který tu v roce 1412 dělal purkrabího. Za husitských válek byl hrad oporou katolíků, ale někdy před rokem 1429 jej dobyl husitský válečník Jindřich zvaný „kacír z Čech“, který odtud podnikal nájezdy na okolní biskupské statky. Klid na Kelčsku nezavládl ani po husitských válkách, kdy se správy Šaumberka opět ujal jeho zástavní držitel Zikmund z Bítova, k němuž se roku 1437 připojili i jeho synové Mikuláš a Hanuš z Liptyně. Všichni tři byli postrachem svých sousedů, s nimiž měli neustálé spory. Navíc ovládli velkou část východní Moravy. Jejich řádění učinil konec až teprve moravský zemský hejtman Jan z Cimburka, který hrad roku 1451 vykoupil za 1500 zlatých ze zástavy od Zikmundova bratra Jana, a když mu pak Bítovští nechtěli Šaumberk s Novým Šaumberkem vydat, roku 1451 je oba dobyl a nechal zbořit. Za krále Jiřího z Poděbrad (1458-1471) byl sice Šaumberk obnoven, ale všechna práva hradní i manská se přenesla do Kelče. Definitivní tečku za existencí hradů udělal v 2.pol. 15.stol. král Matyáš Korvín, který během druhé husitské války hrady dobyl a vojenské posádky na Šaumberku i ve městě Kelči dal pobít. Hrad už pak nebyl nikdy obnoven a pro svou náročnou údržbu a vysoké náklady na posádku byl poté zcela opuštěn. Do dnešních dnů se dochovaly jen reliéfní zbytky budov, valy, příkopy a občas fragment zdiva. Od info panelu, kde by měl viset ukazatel **Šaumberk, zříc., rozc.**, vede vyšlapaný chodník přes 10m široký a 7m hluboký hradní příkop do zalesněného areálu hradu. Zde při vstupu se předpokládá hranolová průjezdní věž o rozměrech 15x10m, rozpoznatelná podle kameny podepřených terénních hrbolů. Zhruba uprostřed nádvoří visí na stromě cedule **Šaumberk, zříc. (608m)**.

U hradu probíhá těžba dřeva, takže zmizelo turistické značení. Trasa pokračuje 1km po hřebeni zády k hradu, širokou pěšinou na bezejmenný vršek (617m), který překonává středním stoupáním. Následuje malé sedýlko, hustý les a cesta opět stoupá rozvlněným terénem k rozcestí u přístřešku **Pod Černou bařinou, rozc. (597m)**. Za sebou máte celkem 4km, před sebou 2,5km na vrchol Kelčského Javorníku a žlutá značka odtud běží po zpevněné cestě dolů 3,5km do Rajnochovic.

Lesní stezka počíná stoupat středně vzhůru na Černou bařinu (653m). Pod jejím vrcholem se rozkládá zarůstající louka, odkud můžete shlédnout zacloněné půlkruhové panorama rajnochovického katastru. Nejlepším orientačním bodem výhledu je travnatý hřbet kopce Kuželka (555m), na jehož zalesněné kuželovité špičce stojí vysílač. Přímou s ním pak lícuje výrazný kopec Klínek (668m), jenž směrem doleva navazuje na plochý protáhlý Čertův kámen (613m), zakončený vršíčkem Hradiště (605m). V prostoru louky pod Hradištěm stávala zaniklá ves Polomsko, jejíž název se později přenesl na níže položenou osadu. Při dobré viditelnosti spatříte za Čertovým kamenem reliéf horského oblouku Hůrky (558m). Hřbet Kuželky obkružuje jeden z hlavních hřebenů Hostýnských vrchů – nevýrazně modelovaná větev Čečetkova. Samotný oblý Čečetkov (687m) však neční tak zřetelně jako menší, vedle stojící Velká Příčnice (670m), jež panorama defakto uzavírá. Dál je vidět už jen rovný terén bez názvů.

Středním stoupáním překonáte vrchol Černé bařiny (653m), načež široká stezka krátce klesá do mírného sedla, aby ihned začla zase středně stoupat. Za chvíli dojdete k Holubově chatě. Ta patří Lesní správě a dá se pronajmout. Je tam voda, elektrika a prostor až pro cca 20 osob. U chaty se nachází ohniště, lavičky k sezení, sklad vytěženého dřeva a sbíhá se tu několik lesních cest. Zeleně značená trasa směřuje přes rozcestí rovně, kamenitou svážnicí opět vzhůru, tentokrát již ostřeji. Po zhruba 350m v náročném svahu potkáte ceduli **Přírodní rezervace Kelčský Javorník**. Ta chrání lesní porosty pralesovitého charakteru, byla vyhlášena 1.6. 1976, dnes má výměru 122,3455ha a rozkládá se na strmém, místy suťovém severním svahu hory s hlubokými koryty potoků. V nejvíce exponovaných místech dosahují svahy sklonu až 55°. Vegetaci zde tvoří společenstva květnatých bučin a suťových lesů. Mezi stromy převládá buk lesní (60%), javor klen (18%) či jasan ztepilý (15%) s příměsí jilmu drsného, lípy velkolisté, nepůvodního smrku a ojediněle i jedle bělokoré. Stáří porostu je asi 140-170 let. Bylinný podrost je nejzápadnější výspou karpatské květeny s výrazným jarním aspektem, v němž dominuje sněženka podsněžník s měsíčnicí vytrvalou. Dále tu rostou bažanka vytrvalá, křivavec žlutý, dymnivka plná žlutuchovitá a ve vlhčích polohách mokřýš střídavolistý. Hojné jsou různé druhy kapradin a mechorostů. Zoologický průzkum zaměřený na obratlovce odhalil výskyt mloka skvrnitého, skokana hnědého, ropuchy obecné, ještěrky živorodé a z ptáků strakapouda bělohřbetého, lejska malého, holuba doupňáka i hrívnače, lindušky lesní, káně lesní atd. V širším okolí nepravidelně hnízdí krkavec velký a čáp černý. Ze savců se v PR vyskytuje rejsek obecný, rejsek malý, myšice lesní, norník rudý, kuna lesní, liška obecná, zajíc polní, daněk evropský a srnec obecný. Na přelomu let 1978-1979 byly porosty ve vrcholových partiích Kelčského Javorníku vystaveny vysokým koncentracím exhalátů z ostravské aglomerace a za spolupůsobení extrémně nízkých teplot začaly postupně odumírat. V následujících letech byla zasažená část rezervace o výměře cca 4ha vytěžena a po neúspěšné výsadbě listnatých druhů dřevin byla osázena převážně smrčinou, do níž vstoupíte hned za cedulí rezervace. Podle expertizního posudku došlo na

postížených plochách ke značné degradaci půdy, jejíž kyselost se zvýšila. Došlo ke ztrátě humusu, bylo zjištěno zvýšené množství sloučeniny síry a chlóru ve svrchních vrstvách půdy a jejich vsakování hlouběji do půdy. Všechny tyto negativní změny působily nepříznivě nejen na vlastní zasažené ploše, ale ovlivnily i sousední porosty, což způsobilo další částečné prosychání a odumírání stromového patra v nižších partiích rezervace. V takto prosvětlených porostech se pak díky změně mikroklimatu posunulo i druhové spektrum podrostu. Místo dominantních kapradin tu začaly růst agresivní druhy ostružiníku a třtiny křovištní. Přírozená obnova zasažených porostů v posledních letech však dokazuje, že autoregulační schopnosti lesních společenstev zůstaly zachovány. Ekosystém v PR Kelčský Javorník tak lze považovat za perspektivní a svým způsobem v Hostýnských vrších ojedinělý. V rámci lesního hospodaření probíhá momentálně nahrazování smrkové monokultury výsadbou buků a javorů. Rezervace je součástí Ptačí oblasti Hostýnské vrchy. Na území hory se navíc nachází i lokality chráněné projektem Natura 2000, která zde představuje jak veřejnosti nepřístupné jeskyně jako typ přírodního stanoviště, tak oblasti významného výskytu vzácného čolka karpatského a střevlíka hrbolatého.

Blížkost vrcholu poznáte tím, že se ostré stoupání mění náhle v mírné. Najednou se k turistické stezce přimyká zpevněná cesta a s tou zvolna vystoupáte až k provozní budově zdejšího vysílače. Ten je pak umístěn na stožáru radioreléových mikrovláknových spojů. Kdysi se uvažovalo, že by vysílač mohl po stavebních úpravách sloužit i jako rozhledna, ale v roce 2015 byla nová rozhledna postavena přímo v nejvyšším bodě hory, kam dojdete příjemnou rovinkou po široké vyježděné cestě.

Kelčský Javorník (865m) je nejvyšším vrcholem Hostýnských vrchů, což je geomorfologický podcelek Hostýnsko-vsetínské hornatiny. Nejbližší vyšší vrchol se nachází až 26km daleko odtud, což z Javorníku činí jednu z 20 nejizolovanějších českých hor. O hodně známější je však sousední Hostýn, a proto většina turistů mířila vždy tam. Donedávna byl Kelčský Javorník navštěvovaný jen zřídka a z vrcholu nebylo kvůli stromům nic vidět. Změnu přinesla až stavba 35m vysoké rozhledny s kruhovým výhledem.

Před více než 20 lety stávala na vrcholu Kelčského Javorníku dřevěná **rozhledna**, zbudovaná Spolkem českých turistů a Junákem. Později však musela být z bezpečnostních důvodů stržena. Během 10 let od zveřejnění plánu na výstavbu nové rozhledny proběhl nespočet jednání na různých úrovních a v roce 2009 musela být dokonce provedena změna územního plánu Rajnochovic, na jejímž katastru rozhledna dnes stojí. V roce 2012 byla sdružením Podhostýnský Mikroregion vypsaná veřejná architektonická soutěž, do níž se anonymně přihlásilo celkem 56 návrhů. V květnu byl porotou vybrán vítězný návrh z brněnské dílny Ing. Ondřeje Balázika, architektky Marty Balázikové a Pavla Petru. Ve zdoluhavém výběrovém řízení na zhotovitele díla byla vybrána firma Commodum, spol. s r.o. z Valašské Bystřice, které bylo dne 18.3. 2015 Podhostýnským Mikroregionem stanoviště oficiálně předáno. Během 6 měsíců byla rozhledna za 10,4mil.Kč hotová. Slavnostní otevření proběhlo 15.9. 2015. Stavbu tvoří 12 obloukovitě zakřivených modřínových lamel, které jsou uspořádány do kruhu kolem ocelového sloupu s vřetenovým schodištěm, jež se v komolém elipsoidu rozšiřuje o malé vyhlídkové plošiny. Na stavbu bylo použito 22 tun žárově zinkované oceli a 22 tun modřínového dřeva. Půdorys rozhledny připomíná hodinový ciferník a dá se použít jako sluneční hodiny, v prohnutých tvarech dřevěných lamel zas najdete odkaz na tradici výroby ohýbaného nábytku v nedaleké Bystřici p.H. Absence obvodových stěn zajišťuje nepřetržitý kontakt s okolím. Každý jedenáctý stupeň ze 156 schodů střídá zastavení s vyhlídkou a poslední, dvanáctá podesta, je hlavní vyhlídková plošina ve výšce 30m. Osvětlení je napájeno fotovoltaickými články. Vstup na rozhlednu je volný, celoroční, s ohledem na aktuální povětrnostní podmínky v souladu s Provozním řádem stavby.

Na plácku pod rozhlednou stojí tyčový ukazatel **Kelčský Javorník (866m)**, podle něhož máte za sebou už 6,5km. Nejbližší 1km úsek na Jehelník je utvářen středním klesáním do sedla a středním výstupem. Pěšina se stáčí pod rozhlednu a vede po hřbetě hory, kde se po stranách objevují historické **hraniční kameny** s iniciálami HB 1827 (Herrschaft Bystritz - panství Bystřice) a HK přeřpané na PK (Herrschaft Keltsch - panství Kelč). Také tu ve stoupání k Jehelníku můžete po pravé ruce vidět dvě bizarní, vedle sebe stojící pískovcové **skalky** utvořené z úzkých skalních lavic poskládaných na sebe. Na terénní vyvýšenině visí na stromě rozcestník **Jehelník, pam. (852m)**. Počíná se tu žlutá turistická značka na Tesák (4,5km), zatímco zelená pokračuje ostrým lomem směru doprava ke kamennému domku (2,5km).

Na historickém trojmezí Jehelník potkáte tyto kamenné objekty – 130cm vysoký hranol s erbem kelčského panství a nečitelným letopočtem a úlomek hranečníku panství Příkazy, opřený o **památník Ladislava Jaroše**. Ladislav Jaroš (10.5. 1880 Čechy u Přerova – 18.6. 1942 Brno) byl dlouholetým profesorem češtiny, francouzštiny a těsnopisu, ředitelem gymnázia v Holešově, zakladatelem oddílu házené, starostou sokolské obce v Holešově a organizátorem mnoha večírku či besed. Narodil se do rodiny rolníka, studoval na gymnáziu v Kroměříži a Přerově a od roku 1899 studoval na Karlově univerzitě v Praze. Chodil na přednášky T.G. Masaryka a stal se jeho stoupencem. Byl vyznamenán Stuzkou čestné legie, kterou však po Mnichovu 1938 vrátil. Po 34 letech působení na holešovském gymnáziu byl dne 1.11. 1939 předčasně penzionován, snad proto, že propagoval přátelství s Francií. V den jeho 60.narozenin v roce 1940 jej obecní zastupitelstvo za jeho veřejnou činnost jmenovalo čestným občanem Holešova. Během okupace se stal velitelem Obrany národa pro jihovýchodní Moravu, pročež byl v roce 1941 zatčen gestapem a za svou odbojovou činnost za heydrichiády popraven v brněnských Kounicových kolejích. V den 55.výročí jeho smrti byla ve vestibulu holešovského

gymnázia prof. Ladislavu Jarošovi odhalena pamětní deska za přítomnosti jeho dcery Hilmy Jarošové. Holešovští sokoli pak 1.5. 1946 odhalili na Jehelníku, místě Jarošových častých turistických vycházek, pamětní desku s textem: „Vzpomeňme bratra Ladislava Jaroše, starosty Sokola Holešov, ředitele reál. gymnasia, turisty, lyžaře a milovníka tohoto kraje. Byl zavražděn Němci 18.6. 1942 v Brně.“

Krátkým klesáním se doberete nečekaného ukazatele **Jehelník, rozc. (840m)**, jenž vyznačuje bod rozdělení zelené a žluté značky. Zelená okamžitě zahýbá u tyče doprava a vyšlapanou stezkou ve smrkovém lese zhurta klesá až k vrstevnicové svážnici. Po ní se vydává doprava. Dlouhá rovinka je přerušena dvěma úseky s krátkým středním klesáním, přičemž jeden z nich je veden vymýceným prostorem kolem potoka a naskýtá se z něj pěkný klínový výhled k Loukovu, kolem něhož lze v Kelčské pahorkatině spatřit kvanta luk, polí a remízků s bílými korálky vesniček Libosváry, Vítovice či Horní Újezd. V dále se tmavě zeleným odstínem vyznačuje shluk kopců s nejvyšším Maleníkem (479m), který na odvrácené straně padá příkrým svahem k břehům Bečvy, aby za cca 5km širokou Moravskou bránou stejně ostře vystoupával do svahů Oderských vrchů. Kdybyste nekonečnou rovinou dohlédli 23km daleko na severozápad, uviděli byste město Přerov, situované v zaústění Moravské brány do Hornomoravského úvalu. Kelčský Javorník je totiž výspa Beskyd a je z něj vidět až na Hanou.

Zvolna klesající zelená stezka se během chvilky lomí ostře doleva a vytváří serpentinu. Těžko pochopit, proč nepokračuje rovně dolů po té samé svážnici, když by to tudy bylo o polovinu kratší. Místo toho se vrací krátkým mírným klesáním pod výhledové místo. Bohužel se tu však na turistickém značení šetřilo, takže mají značky velké rozestupy a nevidíte od jedné k druhé, jak by tomu mělo být. V okamžiku, kdy tedy spatříte kaliště divočáků a u něj myslivecký posed, hledejte po pravé straně šípku a strašně nenápadnou boční cestou se vytočte ostře vpravo dolů pod svah. Mírné klesání je opět bez výhledů. Tu se zprava připojuje svážnice, po níž byste došli, kdybyste to nahoře stříhli rovně. Společně se pak stezky točí nalevo do oblouku a špatně značenou lesní cestou pokračují rovnou za nosem k velkému rozcestí, kde těžaři uskladňují dřevo a lesáci dokrmují zvěř. Těsně před rozcestím podtéká stezku drobný **potůček Moštěnka**, která pramení v nadmořské výšce 784,7m kousek pod Jehelníkem. Na své pouti o nezvyklé délce 45,6km odvodňuje území o rozloze 354,6 km² a u Kroměříže se vlévá do řeky Moravy. Na počátku 20.stol. došlo k regulaci toku, přesto se Moštěnka dál vylévá z břehů. Možná taky proto byl asi o 450m níž po proudu vytvořen umělý dělicí práh, aby v případě nutnosti odváděl část vody do potoka Libosvárka.

U Moštěnky začíná asfaltový koberec. Silnička vás nyní povede mírně z kopce k dalšímu rozcestí, u něhož na stromě visí cedule **U kamenného domku (532m)**. Zelená šipka ukazuje poslední 3km k cíli a cyklostezka míří ke zmiňovanému dělicímu vodnímu prahu. Jmenovaný kamenný domek je bíle omítnutá stavbička, situovaná opodál v lese, u níž na stromě visí **svatý obrázek**. Následný úsek asfaltky je poměrně jednotvárný, neboť jej tvoří zvlněná rovina bez výhledů. Takto půjdete cca 1,2km, ale určitě pak věnujte pozornost značkám. Zatímco asfaltka pokračuje rovně, značka se před Blazickým potokem lomí doprava a po (asi ne moc využívané) pěšině sbíhá k potoku. Stará svážnice mírně klesá úpatím Kelčského Javorníku, obklopena vysokou trávou a díky lesa různého stáří, aby se posléze znova navázala na ohyb asfaltové cyklostezky. Tady už je značení vcelku obstojné. V okamžiku, kdy dojdete na okraj velké louky a uvidíte nazpět na masiv Kelčského Javorníku, si dávejte opět pozor. Krom toho, že jde vidět jak vrchol (865m) s rozhlednou, tak předvrchol Javorník (803m), budete zase vkrátku odbočovat vpravo na pěšinu. Zbývá cílová rovinka jakoby příměstským lesem. Klikatá pěšina vás v závěru vyvede z lesa na zpevněnou příjezdovku k pile a staré železniční zastávce. Na peróně se nachází poslední rozcestník nebo spíš jen plastová šipka s označením vzdálenosti 3km ke kamennému domku, 6,5km na vrchol Javorníka a 13km do Rajnochovic. Údaje sice úplně nesedí s dřívějšími rozcestníky, ale budiž. Tento ukazatel se v mapě jmenuje **Loukov, ŽST**. Přimo od něj uvidíte do areálu pily, hlavně však na kopec Hostýn (735m), jenž dal jméno celému pohoří a je významným křesťanským poutním místem. Mimochodem železniční koridor z Bystrice p.H. do Valašského Meziříčí byl realizován mezi lety 1886-1889 a v roce 1900 tu byla zřízena první zastávka.

Pokud byste chtěli, po příjezdovce se dostanete do centra obce **Loukov**. První písemná zmínka, že část vsi náleží Vavřincovi z Količina, pochází z roku 1348. Tehdy se psal Lucov, později in villa Lukowyc (1391), Lukow (1466), Laukow (1675-1846), Loukow či Loukov (od roku 1872). Název byl odvozen od slova „louka“ ve smyslu travnatého místa v lese. Vedle těžby dřeva se obyvatelé živilí sběrem lesních plodů a pastevectvím. Držba Loukova byla až do počátku 16.stol. značně roztržštěná, míval až trojí vrchnost. Část vsi se před rokem 1447 dostala do držení majitelů bystrického panství, od roku 1532 pak byl jeho nedílnou součástí celý, a to až do revoluce 1848-1849, kdy padlo feudální zřízení. Největší památka v Loukově, kostel sv. Václava, byl za třicetileté války zničen a trvalo víc než století, než došlo k obnově. Věž nechal svým nákladem postavit bystrický farář tobiáš Schwach v roce 1679. Kostel je památkově chráněný, stejně jako socha sv. Vavřince na návsi a kamenný kříž při silnici do Osíčka. Výrazem průmyslového rozvoje v 19.stol. byl pokus o založení malé manufaktury na výrobu cukru z javorové šťávy kolem roku 1810 v lese pod Kuželkou. O něco později vznikla v obci dílna na výrobu tzv. rajnochovské keramiky. Ročně vyráběla až 9000ks různých talířů, šálků, mís, dóz a dalšího zboží. Zanikla teprve v roce 1871, když delší dobu její výroba stagnovala a posléze zcela upadla. I po vzniku Československa zůstal Loukov typickou zemědělskou vsí, jejíž obyvatelstvo už ale hledalo obživu v blízkých průmyslových centrech. Události 2.sv. války přečkala obec bez větších pohrom. Osvobozena byla 7.5. 1945.